

ingenlunde skulde være utilbøielige til at gaae ind paa et, som havde dette regelmæssige Udtryk, det troer jeg dog rigtignok ikke holder Stik. Imidlertid, da jeg jo ikke ønsker videre at have Deel eller Lod i denne hele Lov, saa kunde det jo for min egen Skyld være mig ganske hørt, at man reent forkastede dette Forslag, om hvilket jeg tog mig den Frihed at sige sidste Gang, at jeg ene og alene stillede det, fordi jeg troede, at det, naar det blev antaget, dog kunde være til lidt Trøst for den danske Forfatter, — at det dog kunde give en lille Smule Borgen for, at den høitærede Justitsminister vil betænke sig to Gange, førend han anordner en Tiltale; men fordi den samme Grund gjælder endnu, og fordi jeg jo ikke har noget velgrundet Haab om, at Thinget vil forkaste den hele Lov med mig, saa skal jeg dog fremdeles raade Thinget til at antage dette Forslag, og, dersom det skulde være aldeles ubrugeligt, som jeg dog paa ingen Maade kan indrømme, saa er det jo dog ikke mere, end hvad den ærede Ordfører nys erklærede om et Tillæg, som han tilligemed de andre ærede Herrer havde foreslaaet, at det var overflødig.

Mourier: Jeg skulde ikke have begjert Ordet, hvis jeg ikke under Endringsforslaget Nr. 27 havde seet adskillige Retskyndiges Navne, og deriblandt Navnet af en æret Collega. Det er nærmest derfor, jeg har troet det ikke overflødig at sige et Par Ord om dette Endringsforslag. Naar det i Endringsforslaget hedder: „friskjendes den Tiltalte aldeles“, saa er det mig ikke ganske klart, hvorledes Forslagsstillerne have villet disse Udtryk forstaaede, men det forekommer mig, efter Endringsforslagets øvrige Indhold, at være den naturligeste Opfattelse deraf, at „aldeles Friskjendelse“ her er stillet i Modsetning deels til hvad man pleier at kalde Friskjendelse for videre Tiltale, og deels til Friskjendelse med Paalæg af Omkostningerne. Jeg antager, at de Herrer Forslagsstillere heri ere enige med mig, og tillader mig saaledes at gaae ud fra denne Forudsætning. Hvad Friskjendelse for videre Tiltale angaaer, da vil den vel i Sager af den her omhandlede Natur sjældent forekomme; derimod har Friskjendelse, imod at den

Tiltalte udreder Sagens Omkostninger, netop i Pressesager faaet en temmelig udstrakt Anvendelse i vor senere Praxis (Tscherning: Hør!), hvorved jeg dog naturligviis ikke har Hensyn til de sidste Par Aar, i hvilke dette Slags Sager have hørt til de store Sjeldenheder. I Særdeleshed kan det vistnok ingenlunde forudsættes, at Forslagsstillerne ved „aldeles Friskjendelse“ skulde have tænkt sig Friskjendelse for Justitiens ubesøiede Tiltale. Men, naar dette Sidste ikke antages, men derimod „aldeles Friskjendelse“ forstaaes paa den Maade, jeg for antydede, saa beroer Forslaget, hvis jeg ikke meget feiler, paa et ganske urigtigt Princip; thi det er fuldkommen velgrundet, hvad den ærede Ordfører udtalte, at, fordi Domstolene tillægge en Tiltalt aldeles Friskjendelse, eller efter den forudsatte Betydning, hvori dette Udtryk her antages at være brugt, ikke blot friske ham for videre Tiltale og heller ikke friske ham med Paalæg af Sagens Omkostninger, men saaledes, at disses Udredelse paalægges det Offentlige, derfor kan det ikke ansees givet, at Domstolene have betragtet selve Sagens Anlæg som ubesøiet; det er gjerne muligt, at Justitien kan fra sit Standpunkt have handlet ligesaa rigtigt i at anlægge Sagen, som Domstolene have handlet rigtigt i aldeles at friske. Dette Resultat kan væsentligen beroe paa Sagens forandrede Stilling ved Paafjendelsen, navnlig paa de afgivne Forklaringer og øvrige Oplysninger, der under Sagens Drift maatte være fremkomne. Jeg kan heller ikke Andet end give Ordføreren fuldkommen Ret i, at det vilde være lidet consequent, at et saadant Princip, som det her foreslaaede, skulde opstilles med Hensyn til Pressesørføelser, uden tillige at gives Anvendelse paa andre Lovovertrædelser, hvilket dog vistnok umuligt kunde lade sig gjøre, og som heller Ingen endnu vides at være faldet paa. Men jeg skal endvidere tillade mig at fremhæve, hvad den praktiske Følge vilde blive af en saadan Bestemmelse som den, Endringsforslaget gaaer ud paa. Naar nemlig Domstolene ikke kunde friske saaledes, at Omkostningerne skulde bæres af det Offentlige, uden at det tillige paalægdes det Offentlige at udrede Bederlag til den Tiltalte „for tilføiet